Ч. 33. Второк 13 (26) лютого 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адмінїстрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З Ради державної. — З полудневої Африки.)

На суботнїшнім засїданю палати послів предложив міністер скарбу ряд правительственних предложень, а між ними предложене закона о полекшах податкових для кредитових институций і для видаваних ними облїґацій і купонів. Відтак президент Феттер повідомив палату, що посол Айзенкольб і тов. відкликали свою інтерпеляцию, котра викликала своїм змістом, обиджуючим релїґійні чувства католиків, велике негодоване, і додав, що інтерпелянти заявили, немов би та інтерпеляция була дословним перекладом брошури сьв. Альфонса Лїґориянського. Посол Катрайн забрав голос, і серед крику Шенерериянців, запротестував против того, немов би то була правда. Катрайн протестує іменем цілого німецко-католицкого сторонництва і іменем католицкої церкви. (Довготреваючі оплески на лавах німецких католиків і польского Кола; Шенерерівці кричать: Los von Rom!) Богато бесїдників записує ся до голосу, а між ними і Шенерериянець з півнїчної Чехії п. Айзенкольб, автор згаданої інтерпеляциї, а то аби оправдати ся. Президент повідомляє, що не допустить на явнім засїданю до дискусиї над тою інтерпеляциєю, котрої також можна відчитати на явнім засїданю, отже заряджує засїданє тайне. Ґалєриї опорожнено і розпочало ся тайне засїданє. — На тім засїданю, дуже бурливім, промавляв перший ґр. Войт. Дїдушицкий, протестуючи дуже остро против примушуваня палати, аби займала ся такими справами і тратила дармо час. Виборці не прислали нас тут на то — говорив ґр. Дїдушицкий — аби ми займали ся лише справами національними і релїґійними. Протестує не лише іменем Кола польского, іменем католиків против втяганя до тої палати релїґійних спорів, але також в імени справедливости, котра приказує терпеливість як для меншости так і для більшости релїґійної. Ви, панове — говорив дальше ґр. Дїдушицкий, обертаючи ся до Шенерериянців — пищите державу; жалїю, що саме на тайнім а не на явнім засїданю маю нагоду виказати вам то, аби всї дізнали ся в монархії і по за її границями, що з сьвідомостию, легкодушно розбиваєте то, чого не збудовали. — В часї промови ґр. Дїдушицкого Шенерериянції кричали як скажені. Вольф виліз на президияльну естраду і звідтам кричав на Поляків, на що Поляки також остро відповідали. По промові ґр. Дїдушицкого ще довгу хвилю тревав гамір, почім промавляв Катрайн, протестуючи против таких перекручувань і видумок, яких допустили ся інтерпелянти в своїй інтерпеляциї. З черги забрав голос інтерпелянт Айзенкольб і на своє оправдане зажадав відчитаня брошури сьв. Альфонса Лїґурийского. Президент Феттер попросив пос. Горжіцу, аби відчитав брошуру. Читанє брошури і інтерпеляциї тревало цілу годину. По першій чверти години почали кликати католики і Поляки: „Перестати, не хочемо слухати!“ а коли то не принесло успіху, Поляки і німецкі католики вийшли громадно з салї на коридор. По скінченім відчитуваню сказав президент: Мусите панове признати менї, що без виставленя себе на закиди цілого цивілізованого сьвіта я не міг допустити до відчитаня тої інтерпеляциї на явнім засїданю. Тепер прошу о ухвалу палати. В дискусиї промовляли пос. Шустершич против Шенерериянців, п. Морсей і ин. Остаточно ухвалено не друкувати інтерпеляциї в стеноґрафічнім протоколї. О год 3-ій президент відкрив на ново засїданє явне і подав до відомости вислїд вчерашних виборів комісийних. Відтак закрив засїданє і заповів слїдуюче на второк о 11 годині перед полуднем.

В Льондонї кружить поголоска, що Бота полонив анґлїйского ґенерала Сміт-Доріена. Урядово донесено тілько, що сего ґенерала побито і що він уступив, лишаючи 28 убитих. Бота має мати під собою 4000 Бурів і кілька армат. Оперує з успіхом на всходї Трансвалю. Один дезертир з відділу Боти оповідає, що їх командант мав до них промову, в котрій щїніс, що Бури повинні бороти ся до остаточности. Коли один з присутних замітив, що Анґлїйцї забрали їм конї і воли, Бота сказав: „На случай потреби Господь Бог заосмотрить вас в конї і средства до борби“.

Послїдними часами нераз здавало ся, що справа Бурів пропаща. Сими днями сім анґлїйских відділів окружили Девета і єго полонене видавало ся так певним, що сам Кіченер вїхав на місце операций т. є. до Деар. Тимчасом мусїв сам признати ся, що цілий єго плян не удав ся і він сам мусїв вернути до Преториї

26)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойля).

(Дальше).

Коли минав день за днем а Тома анї словом не відзивав ся і не дав пїякого знаку о собі, дївчина дуже зажурила ся, і сама не знала, що з нею діє ся. О розмові при Фрічер-Стріт не чула нїчого, і навіть не могла собі нагадати, як має пояснити собі ту тайну. Чи мав би Тома сказати єї опікунови, що они заручили ся, і він дістав би при тім таку відправу, що з розпуки єї би покинув? То певно не могло бути; але длячого він вже не переходив через площу? Она знала, що не запедужав, бо оба єго спільники, розмавляючи о інтересах, говорили і про него. Щож би то могло стати ся? Єї маленьке серце мучили тисячні невідрадні сумніви і обави.

Тимчасом Езра давав нові докази поправи, яку подорож в нім зробила. Одного дня побачив він, що она дуже любить мохнаті рожі. Коли на другий день зійшла на долину на сніданє, знайшла на своїм тарели прекрасну мохнату рожу, і так що дня лежала сьвіжа рожа на тім самім місци. Тота притягаюча малa ґалянтерия, котра, як она то добре знала, могла лиш від Езри походити, була несподїванкою для неї і радувала єї, бо такої ніжности она по нім найменше сподївала ся.

При иншій нагодї сказала она, що хотїла би читати дїла Текерея, бо книжки в біблїотецї були по найбільшій части з тамтого столїтя. Коли того самого вечера увійшла до своєї комнати, застала там, на своє диво, на середині свого стола красно оправлене виданє творів того писателя. На хвильку відозвала ся в ній якась фантастична неоправдана надія, що то Тома зробив — що він ужив того способу, щоби показати їй, що она ще єму дорога. Але зараз зміркувала, що книжки могли походити лиш з того самого жерела що й цьвіти, та дивувала ся ще більше як коли небудь тому доказови прихильности зі сторони Езри.

Одного дня сказав до неї єї опікун: Твоє житє трохи за одностайне. Я взяв на нинїшний вечер льожу в опері. Мене самого такі представленя не інтересують, але я постарав ся о товариство для тебе. Якась зміна для тебе придасть ся.

Бідна Кеті западто сумувала, як щоби готова була до розривки; але она старала ся показати по собі вдоволене і вдячність.

— Моя люба приятелька, панї Вількінзон, прийде по тебе — сказав купець, — та й Езра піде з Вами. Він дуже любить музику.

Кеті аж сьмішно стало, коли почула сї послїдні слова, бо она погадала собі, що молодий мужчина через тілько лїт нїколи не показав на собі того, що любить музику.

Отже о назначеній годинї була готова, а коли прийшла й панї Вількінзон, стара неконче ввічлива дама, котра, хоч то дуже рідко бувало, заступала Кеті матір, то они всї трої поїхали.

Того вечера представляли „Фавста“, а Кеті, котра дуже мало коли бувала в театрі, не могла надивувати ся красї вистави та одежам. Сиділа як зачарована, з почервонїлим від зворушеня лицем, очи її сьвітили ся, і она виглядала незвичайно поважно. Так думав собі Езра, коли сидів в глубині льожі, і дивив са на то, як вираз лиця зміняв ся в єї чертах. — Можна би в ній залюбити ся, хоч би й не мала гроший — подумав собі Езра, і надскакував коло неї того вечера в двоє більше як звичайно.

Межи актами лучила ся того вечера подія, котра була би старого купця дуже втішила, як би він єї був видів. Кеті споглядала з льожі в третім ряді на множество людий під собою. Нараз кинула ся, як би налякала ся, і поблїдла.

— Чи то онтам не пан Дінсдаль? — спитала она свого товариша.

— Де? — спитав Езра і витягнув свою шию. — А так, то він, в другім ряді на паркетї.

— Чи знаєте ту молоду даму, з котрою він говорить? — спитала Кеті.

— Нї — відповів Езра. — Я видів єго в послїдних часах дуже часто з нею. — Він сказав то умисно, хоч то була неправда; але Езра скористав з нагоди, щоби очернити свого суперника. — Она дуже красна — додав він, споглядаючи на свою товаришку.

— А так — сказала Кеті і стала о чімсь иншім розмавляти з панею Вількінзон. Але на серци зробило ся їй важко і вже лиш з малою приятностию досиділа до кінця представленя.

та при тім трохи не попав в руки Бурів, котрі чатували на его поїзд з готовими возами і лише случай спас его. Поворот Кіченера до Преториї зробив в Льондоні дуже прикре вражінє.

Новинки.

Львів дня 25 го лютого 190'.

— **Помилуванє.** Є. В. Цїсар дарував 26 вязьням решту кари. З того числа припадає двох на львівске карне заведенє, а по одному на станиславівске і висніцке.

— **О. др. Гробельский** зложив на руки Головного Видїлу „Просьвіти“ у Львові квоту 1000 (тисяч) корон яко основний фонд запомоговий для убогих а спосібних руских учеників народної школи родинного місточка Порохника.

— **Віче міст у Відни** розпочало ся в пятницю. На се віче виїхали зі Львова президент міста др. Малаховский і радний проф. др. Гломбіньский. Головною точкою дневного порядку сего віча есть жадане відшкодованя містам за чинности порученого обсягу діланя.

— **Обезпеченя від страйків.** Союз австрийских промисловцїв ухвалив недавно начерк обезпечень фабрикантів, на случай страйку робітників, а — як доносять з Відня — дотичні міністерства згодили ся на заснованє такої інституциї.

— **Злодій в суді.** На опогданній розправі, яка переводить ся від кількох днїв перед львівским судом присяжних против сьвітового обманця Адамского, украв якийсь злодій справоздавцеви Kurjer-a Lwowsk-ого кримску шапку.

— **Спадщина по Милянї.** Після донесень віденьских дневників, Милян, крім листу до Цїсаря Франц Йосифа з просьбою що-до похорону, не лишив більше ніяких розпоряджень. Отже спадкоємцем его став син, король Александер. В спадщині лишилось передовсім дороге уряджене мешканя екскороля у Відни, повне величавих меблїв, дорогоцінних образів, срібла й золота та богата збірка оружия. Крім того найдено в одній касетці 36.000 франків готівки, котрі надіслав ему недавно банк сербский яко рату місячної платнї, а в мошонці 600 зр. Більших довгів небіщик не полишив, бо всякі его зобовязаня в сумі 3 міліонів переняв на себе перед трема роками торговельний банк волжеко-камский, а сплату їх забезпечило сербске правительство.

— **Місто Триєст** числить після послїдного спису населеня 176.000 мешканців; край Гориция і Градиска 230.000, а Істрия 336.000 мешканців.

— **Стан воздуха.** Віденьска метерольогічна стация заповідає, що морози змякнуть, на дворі буде мрачно та буде сніг падати. У Відни було дня 23 с. м. рано 17 степенів Цельзия морозу, а вже по полудни студінь так попустила, що було лиш 3 степені морозу. З Риму доносять що в цілім Лациюм внаслідок студени і великих снігів настала страшенна нужда між тамошними людьми. Правительство наказало по всїх селах роздавати бідним гроші.

— **З товариства „Просьвіти“.** В місяци січни с. р. відбув головний видїл тов. „Просьвіта“ три засїданя в днях: 1. 15 і 22 січня, на котрих полагоджено отсї справи: 1) Передано до рецензиї рукопись: „Власна побіда“, Вингоновича, п. Борковскому. 2) На просьбу філії в Коломиї, що хоче у себе заснувати бібліотеку для членів, відступлено їй даром всї членьскі книжочки від ч. 231 по два приміринки. 3) Принято до відомости справоздане з віча уряджeного заходом філії в Бібрці дня 24 грудня 1900. 4) Принято до відомости отворене читалень 1. в Типиці (п. Сокаль). 2. Посївцї (п. Тернопіль), 3. Новосїлцї (п. Товмач). 4. Болозві (п Рудки) та відбуте загальних зборів читалень: 1. в Цєброві. 2. Лїсневичах (п. Львів), де були яко делегати головного видїлу пп.: Врецьона і др. К. Левицкий і 3. в Немирові (голова о. Киприян), котра дуже добре розвиває ся, і за се вислано письмо з признанем. Принято до відомости справоздане дра Франка про отворене читальнї в Ясеници сільній (п. Дрогобич) і дра К. Левицкого про отворене читальнї в Пустомитах (п. Львів). 5) На загальні збори читальнї „Просьвіти“ в Новоселици (п. Долина) упрошено на делегата п. Андрія Павлишна, нотаря з Рожнїтова. 6) Принято до відомости справоздане п. Короля з люстрациї читальнї і крамниці в Бранівцї коло Єзуполя, переведеної ним д. 10 м. м. По довшій нарадї над тою справою рішено: На зажалене деяких членів і на основі переведеного доходженя уневажняє ся вибір нового видїлу тої читальнї, доконаний заг. зборами з дня 15 грудня 1900 та взиває ся той видїл, щоби в найкоротшім часї скликав заг. збори в цїли вибору нового видїлу і зложеня рахунків з крамниці. 7) На просьбу членів читальнї „Просьвіти“ в Вовчинци віднесено ся до філії в Станиславові, щоби сконтролювала тамошну крамницю. 8) Фонд запомоговий для убогих учеників народної школи в Порохнику, оснований Вйр. крил. о. дром Гробельским, приняла „Просьвіта“ в свій заряд. 9) На просьбу Товариства руских женщин в Станиславові о фанти на льотерию відступлено деякі книжочки і кілька молитвеників. 10) Принято до відомости, що п. Борис Грінченко з України прислав статут фонду ім. Череватенка на видане премій за науково-популярні книжки і прислав часть фонду 400 рублїв. Фонд увійде в житє, коли п. Грінченко зложить цїлих 1000 рублїв. 11) Стипендию з фонду ім. Євсевія Грушкевича в сумі 200 корон, на рік 1900/01. надано Денисови Грушкевичеви, ученикови II гімн. кляси в Самборі. 12) Принято 183 нових членів.

— **Борба з вовками.** Недалеко Ясс в Румунії, коло магазинів муниции, звели вояки кроваву борбу з чередою вовків. Два вояки, що стерегли магазину, відійшли на хвилю до лїса, аби назбирати сухого галузя. Коли они були в гущавинї, напали на них вовки. Оба вояки бороли ся хоробро, поки не наспіла поміч шістьох инших вояків, що стерегли магазину. Настала страшна борба; з лїса прибувало чим раз більше вовків. Борба була би скінчила ся побідою розлючених зьвірів, як би не надійшов був значнїйший віддїл войска, що принагідно переходив попри магазин. Череда вовків, здесяткована, утїкла до лїса, лишаючи 30 своїх товаришів убитих або тяжко ранених. З вояків три погибли у бою, а прочі вийшли цїло.

— **Катастрофа на мори.** Саме перед портом в Сан Франціско розбив ся дня 23 с. м. корабель „Сіті оф Ріо Жанейро“ і згинуло при сїй катастрофі 122 людий, між котрими 19 офіцирів. Більша часть тих, що утопили ся, вертали з Азиї. Уратовано 79 осіб, а між тими 12 пасажирів каютових і 11 офіцирів. Американьский консуль Вільдман утопив ся з жінкою і дїтьми. Капітан корабля, Вард, стояв на покладї корабля, аж він пішов цїлий під воду, а відтак виліз на місток командантскй і звідти видавав прикази, аж остаточно потопув разом з кораблем. Німецкий капі-

---

Що до Езри, то він мимо того, що дуже любив музику, дрімав спокійно через цїлий послїдний акт в кутику льожі. Ніхто з них не був сумний, коли Фавста як єму то належало ся вхопили до пекла, а Маргариту піднесли на хмари. Вернувши домів розповів Езра свому батькови історию з Дінсдалем, а старий купець аж затирав собі руки з радости. — Знаменито! — відозвав ся він урадований. — Коли будемо дальше користати з того, то може нам все дуже добре удати ся. Чи знаєш, хто була тота дївчина.

— Менї здає ся, що якась его бідна своячка, з котрою він иноді виходить на прохід або до театру.

— Розвідаємо ся як она називає ся і які єї прочі відносини. Знаменито! Знаменито! — сказав Джон Джірдльстон; відтак пішли оба чествиці до своїх комнат, дуже урадовані тим, що судьба упхала їм в руки нову карту до їх гри.

Підчас тих сумних тижднїв, в котрих Дінсдаль так як був прирік, оминав Еклезіон-Сквер і все, що могло єму пригадувати Кеті, старав ся Езра всїма силами позискати собі єї прихильність. Одинокою відрадою бідного Томи була згадка на его послїдний повен любови лист, який він написав в реставрациї, а котрий, як єму здавало ся, пояснив її причини, задля котрих він не показує ся і она для того не потребувала анї дивувати ся, анї гризти ся. Як би він був знав, що стало ся з тим листом, то ледви чи міг би був так терпеливо сповняти свої обовязки купецкі або з такою резиґнацією дожидати хвилї, коли пан Джірдльстон признасть важними їх заручини.

Коли минав день за днем і не було ніякої звістки, личко Кеті блїдло щораз більше і щораз більше ставало їй важко на серци та щораз більша брала ся єї розпука. Що молодий мужчина не був хорий, о тім не було й сумніву, від часу, коли виділа его в театрі. Щож могло пояснити его поступованє? Хибаж би він сказав пану Джірдльстонови о їх заручинах, а єї опікун знайшов такий спосіб, котрий би сильнїйше вплинув на него як его любов? Все, що она знала о Томі, противило ся такому здогадови. А відтак Джірдльстон як би щось знав о тім, що она заручена, не був би мовчав, лиш був би певно насварив єї за то. А то противно, его поступованє супротив неї було тепер дружнїйше як перед тим. А може то краса тої дами, з котрою она виділа его в опері, перемогла его постійність? Коли собі пригадала ті чеснї сиві очи, які споглядали в єї очи при послїднїй їх стрічи в городі, то годі їй було й подумати, щоби то було можливе, а все-таки було щось, чого она не могла собі пояснити. Чим більше над тим роздумувала, тим більше непонятною була для неї цїла справа і єї блїде личко ставало щораз блїдше а в єї зажуренім серци робило ся щораз більше важко.

Але єї сумніви та обави зачали незадовго прояснювати ся зовсїм не пустими, лиш досить невинними здогадами. Розмова обох Джірдльстонів сходила часто на їх спільника і то завсїгди в тім самім напрямі. Кілька на око случайних заміток о нїм, натяки зі сторони батька, сьміх зі сторони сина. — З него тепер не богато помочи — казав иноді старий. — Коли хтось залюблений, то не радо пильнує контових книг.

— А дївчина хороша — говорив тогди Езра додаючи від себе до тих заміток. — Я собі гадав, що з того щось буде. Ми виділи їх разом в опері, правда, Кеті?

Так балакали они з собою, а кожде таке слово різало німби ножем бідну дївчину, але она старала ся укривати свої чувства. Єї гнїв і єї гордість були ще сильнїйшими як єї смуток, бо она відчувала, що з нею люто обходять ся. Одного дня застала она Джірдльстона самого і скористала з тої нагоди, щоби дати волю свому серцю.

— Чи то дійстно правда? — спитала она — що пан Дінсдаль заручив ся?

— Так менї здає ся, моя люба — відповів опікун. — Так загально говорять. Коли молода дама і пан пишуть листи до себе, то тогди звичайно буває щось подібного.

— О, то они пишуть листи до себе?

— А вжеж, що пишуть. Она посилає єму листи до контори. Я не знаю, але менї то якось не подобає ся. То так виглядає, як би его родителї о тім не знали.

То все була підла брехня, але Джірдльстон загнав ся був вже за далеко, як щоби таких дрібниць встидав ся.

— Хтож тота дама? — спитала Кеті ніби зі спокоєм на лици, але уста єї таки трошки задрожали.

— Якась его своячка, називає ся, бачу, панна Оссарі. Я й рад з того, бо то може знак що він притер собі роги. А знаєш, Кеті, я колись побоював ся, щоби він в тобі не залюбив ся. З него хороший мужчина і він дасть ся полюбити, а я знав добре, яка одвічальність спадає на мене.

— Не потребуєте того побоювати ся — відповіла Кеті з огірченем. — Я умію оцінити любимість пана Дінсдала після єї правдивої вартости. — Сказавши ті сьмілі слова вийшла она з гордо піднесеною головою і зайшла до своєї комнати та плакала там так, що мало їй серце не пукло.

Джон Джірдльстон розповів ту сцену свому синови, коли того самого дня вертали з Фрічерч-Стріт домів. — Мусимо єї мати добре на оці — казав він — а нї, то молодим людем терпцю не стане і они попсують нам наші пляни.

— То не така легка история — сказав син. — Аж до якоїсь точки іде все добре, але

так корветовий Гехт уратував ся в той спосіб, що оперізав ся ратунковим поясом і скочив у воду. Пароход віз набір вартости більше як пів мілїона долярів, межи тим 820.000 корон готових гроший золотою монетою.

— **Картяр, що обїздив сьвіт довкола.** Сими днями помер в шпиталі в Ню-Йорку ославлений картяр, котрий уживав ся на всїх великих пароходах і обігравав людий в т. зв. „покера" до чиста. Картяр той називав ся Генрі Неслї, не займав ся більше нічим иншим, жив собі добре і вигідно, обїздив цїлий сьвіт довкола, але стеріг ся добре, щоби случайно не попасти ся в чиїсь руки та не зміряти власною особою глубини моря. Остаточно відобрав собі сам житє морфіною. Лїкареви, котрий єго лїчив, розповів він цїкаві річи з свого житя. Я був — так розповідав він — правильним гостем на всїх великих пароходах. Звичайно їхав я яко „невинний купець", але я мусїв часто зміняти пароходи, щоби мене пасажири не знали. Мимо того неодин стюерд знав дуже добре хто я. Я позискував собі єго прихильність тим, що обсипував єго щедро напивками, отже він прижмурював очи і нїби мене не видів, хоч була вивішена таблиця остерігаюча перед злодіями і грачами. Перше, що я робив, коли прийшов на корабель, було, що я розглянув ся між пасажирами і кождому з них добре придивив ся. Коли я їх докладно склясифікував, то розпочинав мою маніпуляцию. Я робив знакомство, запросив єго або того на фляшку вина, казав иноді подати й добрий обід якому дурному, з котрим хотів познакомити ся, а часом таки відразу розпочав гру. Але на тій самій подорожи не грав я більше як раз або два рази. Я „працював" завсїгди без спільників, а мій такт і певний суд помагали менї перебути всї трудности і небезпечности.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 25 лютого. Sonn- u. Montags Ztg. пише: Президент мінїстрів др. Кербер був вчера на авдиєнциї у Цїсаря, котрому здав справу з ходу конференциї проводників клюбів. Правительство гадає, що вже на найблизших засїданях удасть ся перевести кілька правительственних предложень.

Мадрид 25 лютого. Президент кабінету Азкарраґа подав ся з цїлим кабінетом до димісиї. Імовірно королева поручить єму зложенє нового кабінету.

Тієнтсін 25 лютого. Коло Паотінфу стрітили дві нїмецкі компаниї на сильний опір хіньского войска. Хінців побито причім втратили до 200 людий убитих і ранених. Нїмцї мали 1 убитого і 7 ранених.

Мадрид 25 лютого. Доносять з Барцельони, що викрито нові аґітациї карлїстичні. Зарядженo средства осторожности.

Льондон 25 лютого. Вчера відбула ся рада мінїстрів над важною справою. Именно мав Кіченер надіслати таку депешу: Бота повідомив мене, що признає неможливість дальшої борби і просить о стрічу, аби порозуміти ся над услівями капітуляциї. Я визначив день 27 с. м. 2 годину по полудни на ту стрічу.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового"** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового" можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в кваті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий" *приймає вкладки ощадности* в довільній висотї і опроцентовує їх $4^1/_2$% та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзї кредитовім" на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового" у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти"). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім недїль і руских сьвят. *Дирекция.*

дальше годї. Робота труднїйша, як я то собі гадав.

— Ну, менї здає ся, що ти умієш заходити ся коло женщин — сказав купець майже з цинїчним усьміхом. — Я нераз гриз ся тим, що ти такий легкодушний. Але я гадав собі, що ти при тих досьвідах чогось научиш ся.

— Бувають всїлякі женщини — сказав на то син. — Таку дївчину як ся так трудно повести як полохливого коня.

— Лиш добре єї зауздай а я ручу тобі, що даш собі з нею раду.

— О що заклад? — сказав Езра і розсьміяв ся на голос. Але тепер ще она не дасть ся зауздати. Ще не забула на него.

— Нинї з рана говорила о нїм з досить великим огірченєм.

— Може бути; але мимо того все ще о нїм думає. Коби я їй міг показати, що він єї вже покинув, то може би тогди дала ся лекше зловити. Віддала би ся на злість єму, коли вже годї з любови.

— Добре кажеш; дуже добре. Зажди трохи. Я гадаю, що то дасть ся якось зробити, спусти ся на мене.

Старий купець роздумував над тим цїлий день, як би то зробити, бо зкождим тиждень що раз більше треба було гроший, а гроші можна було лиш тогди роздобути, як би Езрі удало ся позискати собі дївчину. Не диво, що шеф фірми розважав добре кожду дрібничку, яка би могла в чім придати ся та що навіть непостійність курсу на торзі оливи і слоневої кости не мала для него так великої ваги як ся справа.

На другий день зараз по тім, як він сів обідати, приніс слуга кілька листів. — То принесли їх з контори — сказав льокай. — Книговодець казав, що пана Джільри не було, а він сам не хотів їх отвирати.

— Видко, що не хотів — сказав Джірдльстон — відсуваючи гнївливо від себе свій таріль з зупою. — Я не люблю займати ся справами, коли на то не пора.

Він роздирав куверти одну по другій та говорив при тім: А то що? Бочки після фактури відослано назад; згоджує ся. — Вісти від Реддера і Сакса — можна завтра відповісти. Справоздане о оплатї мита в Сієрра Леоне. Галльо! А тож що? — На віки Твоя, Марі Оєсарі. Ага! То якийсь з любо них листів молодого Дінедаля, що замішав ся межи мої купецкі письма. Га! Га! Треба буде єго перепросити, що я отворив. Але нехай знає, що так може стати ся, коли каже посилати собі свої листи до контори. Я, розуміє ся, гадаю, що то всї листи купецкі.

Личко Кеті було дуже поблїдло, коли она то вчула. Того дня їла дуже мало, і вийшла так скоро як лиш було можна до своєї комнати.

— Ти то знаменито зробив, старий — відозвав ся Езра з признанєм, коли она вийшла. То єї страшенно вразило, я то видів по нїй.

— Менї здає ся, що то вразило єї гордість. Чоловік взагалї не повинен бути гордим. Ми знаємо ся на тім. Тота єї гордість не допустить тепер до того, щоби она ще й дальше завертала собі голову тим паничем.

— То ти написав той лист?

— А вжеж, що я его написав. Менї здає ся, що в такім случаю єсть дозволений всякий підступ воєнний. Розходить ся о такі великі річи, що мусимо брати ся до сильних средств.

— Знаменито, старий; дуже добре! — сказав на то Езра гризучи патичок до видобуваня зубів. — Аж радість бере слухати твоїх арґументів; дійстно, аж відраднїйше стає.

— Дїлаю після здібностий, які дістались менї в участи — сказав Джон Джірдльстон поважно, почім Езра розпер ся на своїм кріслї і розсьміяв ся сердечно.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівка
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	5·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	5·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{16}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівцїв
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.25	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в недїлю і сьвята
	7·4	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_9$ до $^{10}/_9$
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Санока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).